

Rejsebrev fra Yangshou, Kina

Hvad sker der egentlig sådan en helt almindelig solbeskinnet tirsdag eftermiddag i Kina - langt ude på landet?

For det er der, jeg havnede, da jeg var på cykeltur efter et simpelt kort, der ikke var lavet i målestoksforhold - og derfor var nået dobbelt så langt som det sted, hvor jeg havde planlagt at finde en bambusbåd til at fragte mig over Li-floden. Herude er der helt stille, en svag brise gør det behageligt at sidde i solen og drikke en tår vand og se på omgivelserne. Til alle sider rejser disse specielle bjergtoppe sig, der går næsten

lodret op fra jorden - eller som det beskrives af en digter fra Tang-dynastiet (for 1400 år siden):

*Floden snor sig som et blåt silkebånd
Medens bjergene rejser sig som grønne jade hårnåle*

I floddalen ligger de nyhøstede rismarker, hvor bøflerne smider sig rundt i et orgie af mudderbadning. Nærmere landsbyerne bugner mange af markerne nu med sprød-grønne grøntsager i velplejede højbede. Det er de ældre kvinders lod at sidde på en skammel og hakke den gode lerjord løs mellem rækkerne, så rødderne kan få luft og den findelte jord puttes op omkring planterne. Dyrkning af grøntsager

betragtes tydeligvis med samme alvor, som når min mor kærligt tog sig af blomsterne i vindueskarmen.

I landsbyerne er der kun få "gamle" huse tilbage, idet vi skal huske på, at Kinas moderne historie kun går ca. 30 år tilbage, da folkemorderen Mao døde og blev afløst af Deng. Dengs tese om at "alle katte er lige gode, bare de kan fange mus" var et opgør med Maos lunefulde og arbitrære

styre, og har været - og er stadig - grundlaget for Kinas moderne udvikling. Det har på disse få år bragt landet fra et stade, hvor millioner døde af sult til et moderne samfund, hvor der lader til at være velstand og harmoni. Ganske vist har det nuværende styre videreført mange af datidens totalitære beføjelser, ligesom udviklingen sker helt på styrets præmisser, men tilsyneladende er der opbakning i størstedelen af befolkningen, der tydeligt har fået deres materielle levevilkår kraftigt forbedret.

Så selv i disse små landsbyer bygges der på livet løs, og de få rester fra gamle dage får lov til at forfalde. Det er dog disse minder om landets frygtelige historie, der optager mig, og på de svage aftegninger af kinesiske skrifttegn ser jeg rødgardisternes slogans fra kulturrevolutionen med hån og forfølgelse af alle, der kunne læse eller som engang havde været set bære et beklædningsstykke i et andet materiale eller anden farve end de grove Mao-uniformer.

Hvad må disse mure ikke kunne fortælle...

I dag har indbyggerne tid til at nyde den rolige periode i landbrugsdriften og overalt sidder der grupper af både mænd og kvinder og spiller kort. Det arbejde, der bliver udført, ser ud til at være kvindernes lod. Udover at lufte jorden er der også mange kvinder, der med et bambus åg og to spande småløber fra landsbyerne og ud til deres marker. Så vidt jeg kan se og lugte indeholder spandene slam fra landsbyhusene, der således bliver bragt til gavn og omhyggeligt doceres med en suppeskefuld til hver plante. Det er måske hemmeligheden bag de flot struttende grøntsager, der ses på markedet.

I morgen fortsætter jeg til Kunming i Yunnan provinsen, der grænser op til Tibet og Burma - en togtur på 23 timer.